

Introduktion

Du håller i din hand ett äventyr skrivet av Åsa Printzén, Lars Hedenskog och Peter Printzén för tävlingen i Call of Cthulhu under LinCon 89.

Mer kommer.

Aurora Lagerbladh

Född 1734, dotter till postmästare Klas P. Westlin och dennes hustru Lovisa.

Aurora föddes i ett borgerligt Stockholmshem och växte upp som enda barnet. Familjen hade god ekonomi, vilket gav Lovisa Wizell möjlighet att genomdriva att dottern fick en god utbildning. Aurora fick studera såväl franska, sång, dans, deklamation som måleri. Målet som Lovisa satt upp för sin dotter var giftermål med någon finare herre och därmed möjlighet för familjen att komma sig uppåt i samhället. Fader Klas var av annan åsikt och tyckte att Auroras utbildning var "opassande griller" för en postmästardotter. Detta vågade han inte säga högt, åtminstone inte så att hustru Lovisa hörde det.

Aurora själv var mycket romantiskt lagd och drömde i hemlighet om den stora kärleken som en vacker dag skulle drabba henne. Sådana funderingar var det dock bättre att hålla för sig själv. Men kärleken kom en vacker dag i form av en stilig levnadsglad apotekare på besök i huvudstaden, Zackarias Lagerbladh. Denne föll inte i nåd hos Lovisa och efter en kort tid av hemlig, passionerad uppvaktning enleverade Zackarias sin Aurora (möjligen livligt understödd av fader Klas). De unga tu gifte sig och flyttade till Zackarias hemstad Brasseborg i Småland. Paret levde ett lyckligt liv tillsammans och fick två barn, Lovisa och Magdala, båda nu gifta i Brasseborg.

Aurora Lagerbladh är fortfarande vid 58, en romantisk drömmare, svag för den finare världen och förfinad i sitt sätt att vara. Under sitt liv i Brasseborg har hon gjort sitt bästa för att sprida kultur och förfining i stadens kretsar. Hon älskar sin Zackarias innerligt och fogar sig i alla hans önskemål, vad de än må innebära för henne själv. Aurora är mån om sitt utseende och vill gärna följa med i modets växlingar. Trots att hon aldrig ångrat sitt giftermål med Zackarias har det ofta hänt att hon längtat tillbaka till den förfinade Stockholmsvärlden. Hon är en stor beundrare av Gustav III, som hon tycker är en förfinad och fantastisk regent och kulturbeskyddare. Aurora har svårt för vulgaritet och har lite överseende med allmogens fallenhet för fylleri, snatteri och allmänt snusk. Förutom sitt intresse för litteratur och konst är hon en hängiven trädgårdsmästare, känd i hela Brasseborg för sina rosor och petunior.

Zackarias Lagerbladh

Född 1732, son till pastor Magnus Lagerblad och dennes hustru Sophia.

Zackarias föddes i Brasseborg som den yngste av fyra syskon och sina föräldrars stora sorg. Han uppvisade ingen önskan om en kyrklig karriär. Det hände till och med att han smet från söndagens predikningar för att istället fiska mört i Brasseborgsån.

Zackarias var glad och charmig, vilket hjälpte honom ur de flesta knipor. Han visade inget större intresse för studier i unga år, och det var inte förrän han kom över en bok i kemi som intresset vaknade. Från det ögonblicket ägnade han sig åt märkvärdiga experiment som allt som oftast skrämde vettet ur hans fromma föräldrar. Slutligen reste Zackarias till Uppsala där han fick utbildning i kemi och så småningom kom att bli apotekare. Zackarias levde ett flitigt studentliv och gjorde sig ett namn i festkretsarna där han allmänt kom att kallas "Tratten". När pengarna från far inte räckte till för att finansiera hans omhuldade utsvävningar tjänade Zackarias extra pengar på att skriva åt andra, kärleksbrev, begravningstal och liknande. Han var slängd med ord och gjorde även lycka som bitsk kåsör i olika nyhetspublikationer.

Efter avlagd examen ställdes kosan mot Brasseborg och en avtalad assistentstjänst hos den där verkande apotekare S. Lüth. Resvägen gick över Stockholm, där Zackarias gjorde ett reseuppehåll om två månader, främst beronde på att han där mött Aurora Westlin. Efter att ha gjort föga lycka hos Auroras mor, rymde paret och gifte sig i all hast. Därefter återvände Zackarias till Brasseborg för att slå sig till ro. Tillsammans med Aurora fick han döttrarna Louisa och Magdala, numera lyckligt bortgifta, men fortfarande hans hjärtas fröjd.

Zackarias är en glad, munter och impulsiv man, alltid pigg på nya erfarenheter. Han kan ibland uppfattas som störande med sina eviga skämt och upptåg. Trots kära mor Auroras försök att göra en gentleman av honom (något som han ofta skämtar kärleksfullt om) förblir han upp i mogen ålder en ganska obetänksam och levnadsglad pojkspoling. Vid sidan av sitt yrke som apotekare i staden är han en hängiven fritidsfiskare som aldrig försitter en chans att agna en krok.

Carolina Wendel

Född 1733, dotter till kapten Frans Ströman och dennes hustru Julie. Tvillingsyster till Desireé Fredman.

Carolina och hennes tvillingsyster var de enda barnen i familjen Ströman. Uppväxten i Brasseborg präglades av knappa ekonomiska omständigheter, eftersom Frans Ströman ständigt tvingades låna för att få råd med ackordsummorna då han befodrades.

Carolina var en vild och obändig flicka med idéer som illa passade en ung dam. Trots att hon älskade sin syster mer än någon annan, utnyttjade hon ofta systemens kärlek och milda natur. Desireé fick många gånger lida för Carolinas upptåg. Carolina försvarade dock sin syster när det verkligen gällde, och gick till stadens skvallerhistoria då hon vid ett tillfälle pucklade på en framfusig man som förolämpat Desireé med en död gädda.

Carolina fick sin syster Desireé att avstå från Leopold Wendel till hennes förmån. Det har hon fortfarande dåligt samvete för.

Då maken Leopold ofta reste till olika regementen och exercisfält tillbringade Carolina en del tid ensam och ägnade sig då åt diverse hobbies, vid sidan av skötseln av hem och barn. Hon grundade bland annat en förening som blev mycket kortlivad. Den hette *Kaffe- & Spiritistföreningen* och dess huvudsakliga sysselsättning torde stå klar av namnet.

Carolina är identiskt lik sin syster. Till skillnad från systemen klär hon sig dock extravagant (inte alltid i helt god smak). Carolina är pratglad och livlig. Hon är alltid nyfiken på nya saker och lägger gärna näsan i blöt.

De senaste åren har hon vunnit en viss ryktbarhet genom att gå med sin pendel. Hon tror själv fullt och fast att den fungerar. "Man kan hitta närmast vad som helst, bara man koncentrerar sig på ett rätteligt sätt", brukar hon förklara för den som är intresserad.

Leopold Wendel

Född 1731, son till major Leopold Wendel och dennes hustru Elinor.

Leopold föddes som ende sonen i den gamla militärfamiljen Wendel i Brasseborg. Redan som liten gosse fick han grundlig träning i manliga sporter och sysselsättningar. Fadern var omåttligt stolt över sin son och uppmuntrade hans utveckling. Att Leopold skulle bli militär fanns inget tvivel om. Leopold blev en tuff och hårdför gosse som redan tidigt kommenderade sina kamrater och höll rättning i lekleden.

Hans uppskattning för den tystlåtna och allvarlige Ambrosius Fredman var därför något märklig. Gossarna var de bästa vänner och Ambrosius var den ende som kunde kritisera Leopold.

Leopold skickades till kadettskolan i Västerlösa och återvände sedan med höga betyg till Brasseborg, där han inledde sin militära karriär vid Brasseborgs kavalleriregemente. Han var en hård officer som inte tålde någon form av slapphet eller mänsklig svaghet.

Under åren 1757-62 deltog han i Pommerska kriget. Innan han drog ut i fält gifte han sig med Carolina Ströman vilken han träffat på en bjudning för regementets officerare. (I själva verket var det Desireé han först träffat, men flickorna bestämde sig i ett tidigt skede för att byta identitet.)

Krigsåren kom att betyda mycket för Leopolds personliga utveckling. Det var här, bland krigets fador, som han lärde sig att förstå och acceptera mänsklig svaghet. Han återvände från kriget med en mera ödmjuk och förstående inställning.

Leopold var en duglig officer och avancerade till majorsgrad innan han avgick och tillsammans med Carolina lämnade det indelta bostället för att slå sig ner i det centrala Brasseborg.

Leopold är stor, rödbrusig och ganska bullrig. Han tar fortfarande gärna kommandot, framför allt i kritiska situationer. Hustrun Carolina har han däremot aldrig kunnat kommendera, och han fogar sig för det mesta i hennes önsningar. Leopold, som slogs under frihetstiden, har ingen uppskattning till övers för Gustav III, vilken han tycker är en "föga soldatmässig teatergeneral."

Desireé Fredman

Född 1733, dotter till kapten Frans Ströman och dennes hustru Julie. Tvillingsyster till Carolina Wendel.

Desireé och hennes tvillingsyster Carolina var de enda barnen i familjen Ströman. Uppväxten i Brasseborg präglades av knappa ekonomiska omständigheter, eftersom Frans Ströman ständigt tvingades låna för att få råd med ackordsummorna då han befodrades.

Desireé var den lugna av de båda systerarna. Hon var tillfreds i hemmets lugna miljö och skötte hushållets sysslor med hängivenhet. Desireé dyrkade sin två minuter äldre syster och ställde ofta upp för att skyla över systemens upptåg. Det hände ofta att hon tog systemens plats när denna gjort någonting dumt. Systerarna fick därför båda rykte om sig att vara något besvärliga, trots att det alltid var Carolina som ställde till det.

Mor Julie var allvarligt oroad över döttrarnas möjlighet till giftermål och drog därför en lättnadens suck när Ambrosius Fredman började uppvakta Desireé. Carolina hade tre år tidigare gift sig med löjtnant Wendel och allt var frid och fröjd. Desireé var från början inte särskilt intresserad av Ambrosius, mestadels för att hon fortfarande var förälskad i Leopold Wendel, vilken hon träffat fyra år tidigare på en tillställning. Carolina fick henne dock att byta plats med sig själv eftersom hon också var intresserad av den manlige och stilige kavallerilöjtnanten. Detta kom Desireé aldrig riktigt över, och fast hon älskar sin Ambrosius högt håller hon Leopold i särskild högaktning.

Desireés sorg är att hon och Ambrosius aldrig fick några barn, särskilt som hon är mycket förtjust i barn. Desireé har ägnat en stor del av sin tid åt att hjälpa fattiga och föräldralösa barn i hemstaden. Hon har organiserat mat- och klädförsörjning och sett till att öppna ett barnhem vilket bär hennes namn; *Desireé Fredmans Hem för Föräldralösa Gossar*.

Desireé är identiskt lik sin syster. Hennes klädsma är strikt och praktisk. Hon är lugn och stillsam, men kan bli vansinnigt upprörd över grymhet mot barn och djur. Hon argumenterar gärna för de svagares rätt i samhället och har flera gånger tagit parti för både zigenare och andra mindre väl sedda grupper.

Ambrosius Fredman

Född 1731, son till doktor Johan Fredman och dennes hustru Maria.

Ambrosius föddes i Brasseborg och var det äldsta barnet av tre. Han var en lydig och ordningsam gosse som uppvisade stor studiefлит. Som barn var han ganska ensam och hade egentligen bara en vän, Leopold Wendel.

När Ambrosius var 12 år gammal dödades hans far av en landsvägsrövare, vilket satte djupa spår i Ambrosius unga sinne. Han visste nu att han ville viga sitt liv åt att bekämpa brottslighet och göra världen till en säkrare plats för hederligt folk.

Eftersom Ambrosius alltid visat studiebegåvning erhöll han, främst genom prästen Gottfridson, ett stipendium. Detta gav honom möjlighet att resa till Uppsala för att studera juridik. I Uppsala kom han att umgås med Zakarias Lagerbladh, som kom från samma stad som han själv. Zakarias lärde Ambrosius att leva det goda livet och Ambrosius allvarliga sinne och hängivna studiefлит gav till viss mån plats för vin, kvinnor, sång och andra sysselsättningar som stod högt i kurs hos Zakarias.

Efter tre år tog stipendiet slut och Ambrosius återvände till Brasseborg. Där tog han värvning i stadens poliskår eftersom inget annat lämpligt arbete fanns till hands. Han var tvungen att dela försörjningsbördan för sin mor och mormor med sin bror. Ambrosius var läraktig och ambitiös och steg snabbt i graderna. Till sin glädje fick han också användning av sina juridiska studier.

På en vårbal i maj 1760 träffade han Desireé Westman. Han blev vansinnigt förälskad och uppvaktade med stor envishet den i börjat något kyliga Desireé. Slutligen gav hon efter för hans ansträngningar och paret vigdes i december samma år. Äktenskapet var lyckligt men förblev barnlöst.

Ambrosius ägnade i stället sitt liv åt sitt arbete och kom att avancera till Polismästare i Brasseborg. Han vann ryktbarhet i trakten genom sin skicklighet.

Ambrosius är en allvarligt lagd man som dock undertundom får en glimt i ögat. Han är mycket noga med sitt utseende och sin klädsel, vilka alltid är korrekta. Trots sitt lågmälda och avmätta sätt är han på intet sätt undfallande och eftergiven. Han vet vad han vill och hävdar sin åsikt lungt och sakligt, utan att någonsin höja rösten. Under åren i poliskåren lärde sig hans underordnade att lyda honom utan att argumentera. Ambrosius gick med glöd in för sitt arbete och odlade få andra intressen utom att samla fjärilar.

Parens gemensamma bakgrund

Familjerna Lagerbladh, Wendel och Fredman började umgås i sin ungdom. De tillbringade mycket tid tillsammans och trivdes väldigt bra i varandras sällskap. Genom åren har de delat glädje och sorg och de har kommit att känna varandra mycket bra. Det finns inte mycket som de inte vet om varandra.

Något som särskilt förenat dem alla är deras förtjusning i kluriga problem, vare sig det gäller gåtor eller särskilt besvärliga fall som Ambrosius råkat ut för. Med närmast opassande nyfikenhet gav de sig på varje problem som föreföll mystiskt eller bara olösbart. Många gånger diskuterade Ambrosius svåra fall han kommit i kontakt med, med sina vänner. Tillsammans löste de olika brottsgåtor. Det var mycket tack vare sina vänner som Ambrosius gjorde en så strålande karriär. Ofta löstes problemen under trevlig samvaro med kortspel och portvin, men vännerna drog sig inte för mera handgripliga undersökningar om nöden så krävde.

Deras gemensamma problemlösningsbana var dock inte alltid trivsamt och spännande. Faktum är att mycket förändrades i och med fallet med familjen Klute. Dessa utgjorde en likätarkult som Ambrosius och hans vänner kom på spåret genom en serie märkliga och morbida händelser. Det som från början verkade vara ett intrikat och läckert "skvallerproblem" utvecklades till något mycket annorlunda och skrämmande. Vännerna insåg snart att de inte kunde berätta vad de visste, utan försökte nysta upp mysteriet själva. En kväll besökte Ambrosius, Zakarias och Leopold familjen Klutes hus, för att upptäcka att de flytt. Det de såg i huset fyllde dem med äckel och de fick sin världsbild allvarligt skakad. De satte eld på huset och återvände hem. Det tog lång tid innan de återhämtat sig. Allt eftersom tiden förflöt föll minnena något i glömska och lämnade till viss del plats för nyfikenhet, och tillsammans studerade vännerna en del om kultism. De kom dock aldrig mer i kontakt med något liknande.

Idag, efter att ha dragit sig tillbaka från sina yrkesliv och hushållsskötsel är de sex åldringarna fortfarande pigga, synnerligen nyfikna och ständigt på jakt efter problem, stora som små, att förgylla vardagen med.

Inledning

Mars, Guds år 1792.

För sex månader sedan deltog ni i en mycket intressant och klurig tävling som föreningen *Liljebröderna* arrangerade. Ni hade stort nöje av tävlingen, men inte en tanke på att ni skulle vinna den. Därför blev ni ganska förvånade då ni korades som vinnare av tävlingen. Priset var två veckors vistelse på den fashionabla brunnen Brunnevi i Småland, tre dagars resa från Brasseborg. Visserligen var det inte säsong för att dricka brunn men ni tog i alla fall med glädje emot priset. Omväxling förnöjer!

Resan till brunnen går genom ett milt, snöfritt vårlandskap där grönskan redan börjat spira.

På eftermiddagen den 16:e anländer ni till Brunnevi, en liten bondby ett stycke från själva brunnen. I byn möter ni ett begravningsståg med förstämnda människor kring en kärra, på vilken en liten kista fraktas. Strax efter vagnen går en man som ni särskilt lägger märke till. Han är puckelryggig och har långt stripigt hår. Han ler, slickar läpparna och gnuggar förtjust sina magra händer. Begravningsståget passerar och ni fortsätter upp till brunnen.

Väl framme blir ni mottagna av intendenten, Fridolf Elfving. Han är bekant med Ambrosius Fredman sedan tidigare och är glad över att ni har kommit. Ni blir presenterade för husmor, Sara Gedda och hennes son, ceremonimästare Petter Gedda. Efter detta blir ni visade runt brunnsområdet av Petter Gedda. Han berättar att källorna upptäcktes 1723 på Orrbergets sydsluttning. Tio år senare fick brunnen status som hälsobrunn och på mycket kort tid växte brunnen upp till ett litet, väl fungerande samhälle. Numera ägs brunnen av kronan och drivs av intendent Elfving.

Ni passerar brunnsens olika hus; brunnskontor, bageri, matsal, badhus, brunnskapell, läkarmottagning, gymnastiken och många andra. Gedda pratar hela tiden och berättar om de olika bostadsbyggningarna och de olika familjerna de fått sina namn efter. De flesta av brunnsens byggnader är byggda av vitputsat, reveterat timmer och allt är mycket välvårdat. Särskilt förtjusta blir ni i parkpaviljongen och den Cramérska kägelbanan. Parken är väl anlagd med prydliga gångar och välansade buskar. Ni passerar trädgårdsmästaren, en butter man som motvilligt lyfter på mössan när ni gå förbi. Efter promenaden genom brunnsområdet känner ni på er att ni kommer att få ett par trevliga och vilsamma veckor här.

Efter middagen får ni möta de övriga gästerna. De är inte många eftersom säsongen knappt kommit igång, trots att våren varit mycket mild. Först blir ni presenterade för tre adliga herrar som reser i sällskap från

Stockholm. Ni blir imponerade eftersom ni sällan möter adel.

Greve Movitz Silfverstolpe är en vacker och elegant herre kring de trettio. Han är charmerande och artig och gör ett särskilt intryck på damerna.

Baron Gustaf Gyllenkrook, runt de fyrtio, är en grov man med tjocka läppar och simmiga ögon. Han snusar oupphörligen och har en något högdragen attityd.

Kapten Carl Mikael Bagger, också han kring fyrtio, är smal och blek, med krokig näsa och hård grå blick. Han sitter rak i ryggen och är mycket korrekt. Leopold känner omedelbart igen hans namn, eftersom han figurerat i olika sammanhang som kritiker av kungen, ett faktum som knappast hjälpt hans karriär.

Övriga gäster är den medelålders, jovialiska kryddkrämaren Pavel Pipare och hans pigga hustru Mimmi.

Här finns också Martin Rabbe, en lite överviktig gammal snusgubbe, bruksrättare till yrket. Han är snobbig, men lite sjaskigt klädd och kastar opassande blickar efter de unga tjänsteflickorna som serverar.

Frans Rääf är författare, förmodligen inte så framgångsrik eftersom ni inte läst någonting av honom. Han är runt trettio, liten och mörk samt mycket nervös. Ni fashineras av de nervösa ryckningarna i hans ansikte.

Slutligen träffar ni det medelålders paret Advokat Justus Ribbing med hustru Leonora. Justus är högljudd och pratsam medan hans hustru ger ett ängsligt intryck, och ofta fnittrar nervöst. Parets två barn, Josefine och Gabriel är också med, och de verkar föredömligt väluppfostrade.

Efter en trevlig afton drar ni er tillbaka till era tilldelade hus, Fredmans och Wendels i den Eggerska byggnaden och Lagerbladhs i den Silfverlöwska.

Efter en god natts sömn äter ni en stärkande frukost och flanerar sedan i parken. Solen skiner och luften är varm och full av fågelsång. En härlig vårdag. Plötsligt ser ni en liten gosse komma springande mot er i riktning mot brunnen. När han passerar skriker han: "Hon är död! Hon ligger där uppe och är död!"

Pojken fortsätter mot brunnen och ni står förvånat kvar och stirrar på varandra. "Det här måste naturligtvis undersökas", säger Zakarias och han får omedelbart medhåll. Ni börjar skyndsamt promenera i den riktning gossen kom ifrån. Efter en liten stund blir ni upphunna av folk från brunnen, som kommer i en farlig fart i en liten tvåhjulig trilla. En av personerna i vagnen är intendent Elfving och den andra presenterar sig hastigt som brunnsläkaren, Anton Fröman. Han är en man i fyrtioårsåldern med ett mycket alldagligt utseende och en läspning som under andra omständigheter skulle te sig komisk. De talar om för er att gossen tydligen funnit en

död flicka i den gamla jaktstottsruinen ett stycke längre upp på Orrberget. Elfving ber Ambrosius att vänligen komma eftersom han ju har så stor erfarenhet av den här sortens problem. Ingen av er andra har lust att bli lämnade kvar och ni beger er alla skyndsamt vidare mot ruinen. Snart är ni framme och kan skåda det ohyggliga fyndet...

Se händelse 1.

Vad som hänt innan hjältarna anländer

En strålande höstdag anno 1787 befann sig familjen Lindeman, (Ödgar, hustru Sara samt döttrarna Birgitta och Fredrika, deras familjer samt pigan Åsa och drängen Torbjörn) i skogen strax intill Orrberget. De hade tillbringat dagen med att plocka bär och svamp.

Plötsligt hände det som förändrade hela deras liv. Ur en dold öppning i berget kröp en fasansfull varelse fram, hundratals ögon, klor och slemdrypande tänder, ondskan förkroppsligad. Fyllda av skräck och oförklarlig vördnad föll familjerna på knä och tillbad Gzmerathzu. Från denna stund tillhörde de henne med kropp och själ.

Gzmerathzu hade bland bergets irrgångar lagt ett ägg och ålade sina nyvunna dyrkare att sköta och bevara det. Under natten som förflöt lärde monstret upp sina undersåtar i oheliga riter. Hon utsåg Ödgar Lindeman till sin överstepräst och gav honom förmågan att utföra viss magi för att skydda ägget och den nyskapade kulten. Den kraftfullaste av formlerna ger Ödgar förmågan att döda en person genom något som närmast påminner om voodoo. Formeln kräver dock levande människor i stället för vaxdockor.

Dagen efter det ödesdigra mötet återvände familjerna till sina boningshus, halvt vansinniga och fanatiskt hängivna sin uppgift. De isolerade sig under ett par veckor under förevändning att de var sjuka. Under denna tid samlade de sig så gott de förmådde och växte in i sin uppgift som bevakare av den heliga Gzmerathzus avkomma.

Flickan Carolina Guhlin återhämtade sig aldrig utan förblev vansinnig och mycket våldsam. Familjen skylldes detta på sjukdomen som drabbat dem och höll i fortsättningen flickan kedjad i ett av boningshusen (se allmän info).

Den enda nu levande som fått träffa henne är doktorn på brunnen, Anton Fröman samt förre prästen, Laurentius. Carolina får fortfarande fruktansvärda ångestutbrott, och man hör henne skrika vansinnig ett par gånger om dagen (se händelse 3).

Någon månad efter att familjen återhämtat sig från sin sjukdom besöktes de av den dåvarande prästen, Bengt Laurentius. Prästen, som ju hade insikt i ockulta förhållanden såg något hos Lindemans som tedde sig mycket mystiskt för hans tränade öga. Han författade ett brev till J Jehrne i Lund i vilket han beskrev sina misstankar och bad om råd.

Brevet nådde aldrig fram till adressaten eftersom Jehrne befann sig på missionsresa, under vilken han senare omkom. Jehrne hade ingen familj och hans kvarlåtens-

skap togs om hand av en av hans vänner, Rääf, som också var medlem i det ockult intresserade sällskapet.

När svaret dröjde blev Laurentius otålig i sin iver att frälsa de förtappade själarna. Han tog sig in i familjen Guhlins hus där han visste att den vansinniga Carolina hölls fängslad. Övriga familjen var vid tillfället utomhus men då de återvände var Laurentius fortfarande kvar i huset. Han hade nu talat med den förvirrade Carolina och fått sådan information att han, fylld av äckel och fasa, stod fast besluten att tala med hennes familj. Kultisterna förnekade allt och körde vänligt men bestämt ut prästen. Denne begav sig i största hast hem för att författa ett brev till polismyndigheten i Brasseborg.

Kultisterna förstod att de nu var tvungna att agera mot Laurentius. Mordet arrangerades i största hast. Tidigare på dagen hade två luffare tiggat i byn. De hanns upp på landsvägen och togs till fånga. Samtidigt bröt sig kultisterna in i ett skåp i kyrkan där mässkrudarna förvarades. (Detta kan fortfarande märkas om man går in i sakristian (se kyrkan)). Den ene luffaren användes sedan i en voodoo-rit för att döda Laurentius, han höggs ihjäl med flera stick i magen, bröst och hals. När detta skedde, någon gång under den tidiga kvällen befann sig Laurentius på bygatan (se karta) i samspråk med Måns Boberg för att få honom att rida till Brasseborg med ett brev. Han berättade inte för Måns om brevets innehåll, en vädjan till polismyndigheten om att ingripa, men var mycket angelägen att få det levererat.

Måns var inte så pigg på att ge sig av, eftersom han just fått sin yngsta dotter. Han erbjöd sig att låna ut en häst till Torbjörn Nors, dräng på Ugglebo, som tidigare träffat en flicka i Brasseborg och säkert gärna ville dit igen. Eftersom Ugglebo är familjen Lindemans gård var inte Laurentius alls tilltalad av tanken, utan försökte åter övertala Måns. Just som de argumenterade som bäst, tog sig Laurentius för bröstet och segnade ner på knä, han ryckte till ett par gånger och sjönk ihop. Innan han dog gurglade han en varning: "Hin onde är ibland oss. <gurgel, spott> Lindeman som var skyldig." Eftersom hans röst var svag missuppfattades de sista orden som: "Lid var man som är skyldig" och varningen gick förlo-rad. Att något otäckt inträffat tyckte dock alla och platsen där Laurentius dog undviks än i dag (se händelse 2). Ödgar Lindemans svärson, Thomas Guhlin och drängen Torbjörn Nors såg till att de fick frakta präst-liket upp till prästgården och passade då på att ta hand om brevet, vilket brändes. En månad efter prästens död fann man liket av den ene luffaren, iklädd blodig och trasig mässkrud, i en kärr väster om Orrberget. Det antogs allmänt att luffarna stulit mässkruden, vilket i och för sig var konstigt eftersom silverljusstakarna lämnats orörda, och sedan råkat i gräl. Att även den andre luffarens lik ligger i kärret har aldrig uppdagats.

Den nye prästen, Simon Wizell hade anlät till Brunnevi by bara ett par dagar innan liket upptäcktes. Bengt Laurentius kvarlåtenskap, vilken var ganska sparsam, bars upp på prästgårdens vind i väntan på att en kusin från Ytterby skulle hämta upp den. En kista med dessa föremål står fortfarande kvar på vinden eftersom kusinen aldrig dök upp. Simon Wizell har aldrig gått igenom föremålen (se prästgården).

Åren förflöt och Lindemans skötte och bevakade ägget. Utåt sett märktes ingenting särskilt misstänkt. Lindemans höll sig möjligen något mer för sig själva, men ådrog sig inga misstankar. De gick fortfarande i kyrkan och skötte arbetet med gården. De enda som misstänkt att något är mycket fel är Ödgar Lindemans dotter Sigrid Boberg och hennes make Pär. Exakt vad som pågår vet de inte, men Sigrid är mycket mån om att skydda sin familj och vägrar att diskutera dem. Det enda yttre tecknet på kultens arbete är det som händer vid varje ritillfälle vid nymåne (se Kulten). Vattnet som rinner kring ägget och sedan ut i sjön är då förorenat och död fisk flyter upp i sjön (se **händelse 12** och allmän info).

Bengt Laurentius medbroder i den ockulta föreningen, Frans Rääf, behöll brevet och vetskapen om att det i en liten småländsk by fanns en kult som sysslade med voodoo. År 1791 kom han i samspråk med en adlig herre, Greve Movitz Silfverstolpe. Denne var också intresserad av ockultism, och när Rääf nämnde voodoo insåg han plötsligt att han här hade en chans att förverkliga en av sina drömmar: Gustav III:s snara hädanfärd. Silfverstolpe tillhörde nämligen en liten grupp i Stockholm som konspirerade mot kungen. Förutom han själv hörde Kapten Carl Mikael Bagger och Baron Gustaf Gyllerkrook till konspiratörerna. Silfverstolpe övertalade Bagger och Gyllerkrook om idens genomförbarhet, dvs att kungen kunde avrättas med voodoo, riskfritt för konspiratörerna och synnerligen effektivt.

Rääf anställdes för en ansevärd summa pengar och under hösten 1791 reste han till Brunnviby och etablerade kontakt med kulten.

Han talade om för Ödgar Lindeman att det nog var bäst att foga sig, annars skulle han se till att armén och kyrkan utplånade kulten. Det fanns underlag för utpressningen i form av brevet som prästen Laurentius skickat till sin kollega i Lund. Detta brev skulle överlämnas till Ödgar efter väl förättat värv. Ödgar var visserligen vansinnig, men inte dum. Han insåg att han var tvungen att foga sig. Man bestämde sig för att riterna skulle utföras vid nymånen, då magins kraft alltid var starkast, natten mellan den 19:e och 20:e mars. Ödgar förklarade att han behövde en person att offra, samt kläder som tillhört kungen, för att kunna utföra mordet. Rääf reste till Stockholm med denna information. Konspiratörerna satte igång med att samla ihop gamla kläder, vilket inte var svårt för personer som rörde sig i

de rätta kretsarna och hade pengar. I mitten på februari 1792 anställde Movitz Silfverstolpe en ny betjänt, Johan Tryffel. Denne var det tilltänkta offret.

Tryffel passade för uppgiften på många sätt. Han var slarvig och alkoholiserad och hade ingen släkt eller vänner. Ingen skulle bli särskilt förvånad om han försvann och ingen skulle sakna honom. Tryffels fullständiga inkompetens står klar för var och en som kommer i kontakt med honom (se **händelse 5, 6 och 7**).

Den 12:e mars anländer Rääf till Brunnevi för att förbereda mordet. Eftersom han får en ansevärd summa pengar för sitt arbete är han mycket mån om att allt skall fungera. Han börjar bli lite nervös och avtvingar kulten en demonstration.

Ödgar Lindeman är motvillig, men tvingas gå med på önskemålet. Dagen innan har en kringresande grupp av zigenare slagit läger utanför byn. Under dagen har de gycklat och utfört sysslor som skärsliperi och kittelflickning. Till sällskapet hör en liten flicka på 12 år, Sabina Taikon. Denna lilla flicka kidnappas kvällen den 13:e. Tidigare under dagen stjal kultisterna en söndagsklänning som hänger på vädring (se Elsa Trehörning). Denna klänning tillhör brunnsbagare Trehörnings dotter, Maja, en flicka i Sabinas ålder. Under kvällen dödas Sabina genom att hennes skalle krossas. Senare på natten fraktas liket till den lilla jaktstottsruinen och man arrangerar en "olycka."

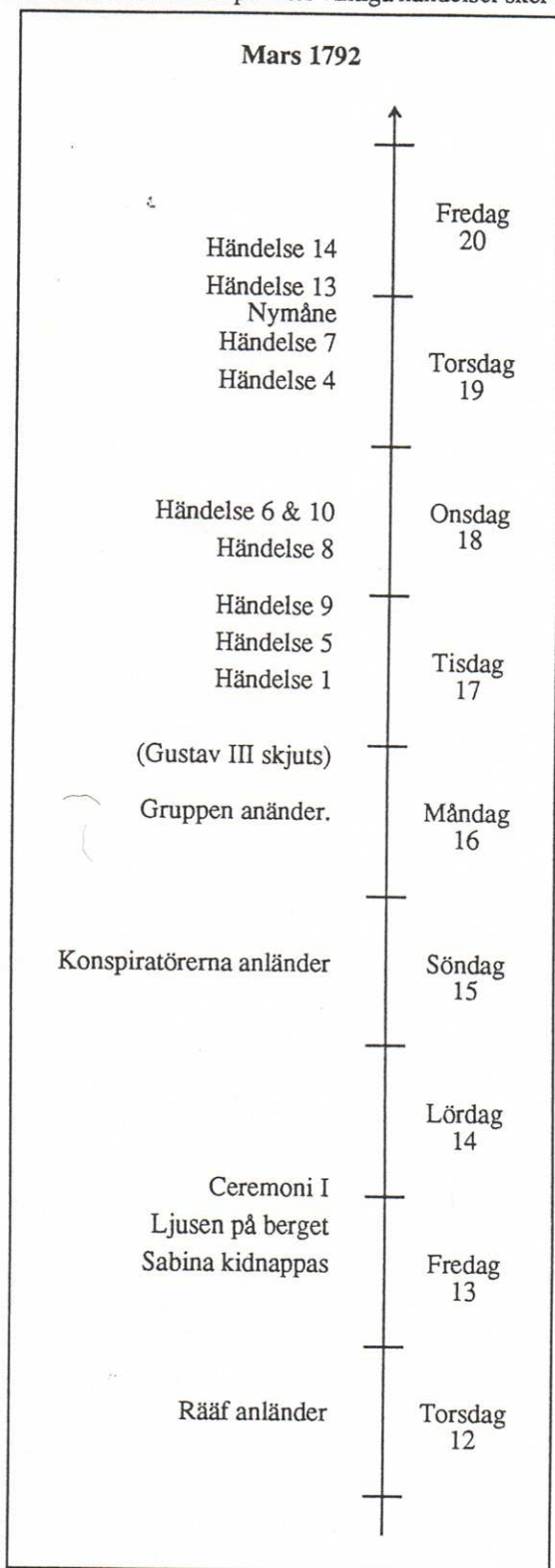
I mörkret begås dock vissa misstag (se **händelse 1**). Zigenarna som under kvällen blir oroliga söker efter flickan runt byn och brunnen. Deras facklor blir sedda (se **händelse 10** och Emma Berg). De undersöker även ruinen, men vid den tidpunkten på kvällen finns inte liket där. Maja Trehörning dör naturligtvis en snabb men plågsam död, som ter sig ganska oförklarlig för alla, inklusive brunnsläkaren (se Elsa Trehörning och Anton Fröman).

De adliga konspiratörerna anländer till brunnen den 15:e mars för att vara i god tid före nymånen. Det framgår att de känner varandra, de är ju alla adelsmän, med de undviker att synas offentligt med Rääf. Med sig har de betjänten Johan Tryffel och en låst koffert med kläder som tillhört kungen.

Den 16:e mars anländer våra hjältar. På vägen till brunnen stöter de ihop med Maja Trehörnings begravningsståg. Vad som sedan händer ges av inledningen.

Kronologi

Här visas vid vilka tidpunkter viktiga händelser sker un-

der äventyrets gång. Under normala omständigheter skall alla händelser efter deras ankomst drabba gruppen:

Beskrivning av byn

Byn är en typisk 1700-talsby med tegskifte. Detta innebär att gårdarna ligger samlade och att åkerlapparna ligger runt om hela byn. Människorna i byn lever i ett slags kollektiv, där man tillsammans beslutar om vilket arbete som skall utföras på åkrarna, och när.

Så här års har man just slutat köra in veden och har en liten "lucka" i arbetet innan vårbruket börjar. Därför finns det gott om människor i byn just nu. De sysslar med diverse småsysslor på gårdarna.

Observera att **händelse 2 och 3** alltid sker om gruppen går genom byn.

Smedstorp

En typisk bondgård från 1700-talet. Alla hus är knuttimrade och omålade. I huvudsak sadeltak av trä. Boningshuset är i två plan och har målats för länge sedan.

På gården bor 20 personer.

I huvudbyggnaden, 1:

Kristian Boberg, 59, med makan Rebecka, 57, deras två söner Måns, 36, och Pär, 33, samt deras familjer. Kristians moder Moa, 81, och Rebeckas föräldrar Abel Isaksson, 77, och Agnes, 75, bor också här. Dottern Emma Berg bor med sin man på brunnen.

Måns och Josefina, 31, och bor här med barnen Åke, 12, Nils, 6, och Sofia, 4.

Pär och Sigrid, 31, och de bor här med barnen Ivar, 11, Tore, 10, Jonas, 4, och Ebba, 1.

I hus 7:

Pigorna Emma Torstensson, 19, och Eva Atting, 28, och drängen Adolf Söderman, 32.

I hus 19:

Pär Ingelman, 24.

Om gruppen går till båthuset se **händelse 12**.

- hus 1. Boningshus
- hus 2. Visthusbod
- hus 3. Vedskjul
- hus 4. Snickarbod
- hus 5. Stall och foderlada
- hus 6. Fåhus för oxar och kor
- hus 7. Drängstuga och loge
- hus 8. Fårhus
- hus 9. Svinhus
- hus 10. Hönshus
- hus 11. Källare
- hus 12. Dass

- hus 13. Visthus
- hus 14. Iskällare
- hus 15. Loftbod
- hus 16. Stall för ordonans
- hus 17. Vagnskjul
- hus 18. Loge
- hus 19. Boningshus och smedja
- hus 20. Bad- och tvätthus
- hus 21. Båthus

Gökgården

En götisk gård från tidigt 1700-tal. Husen är omålade timmerhus. Hus 24, 25 och 26 har halmtak medan resten har torvbelagda trätak.

Det första man hör och ser av gårdens innevärdare är en stor, aggressiv byracka som är bunden med ett rep i en kort påle framför gården.

På gården bor 12 personer i två familjer.

I hus 22:

Farulf Yngvesson, 29, med makan Engla, 29 och tvillingarna Charlotta och Gunilla, 12. Englas föräldrar Björn Kilvik, 51, och hustrun Ebba, 47.

Tage Yngvesson, 35, med makan Elisabeth, 36, och barnen Ebba Fiskare, 18, och Ulrik, 8.

I hus 25:

Drängarna Håkan Nors, 22, och Mattis Trygg, 21.

- hus 22. Boningshus
- hus 23. Visthus
- hus 24. Skjul
- hus 25. Dräng- och bykstuga
- hus 26. Dass
- hus 27. Loge, stall och svinhus
- hus 28. Fåhus för kor och får, foderlada, snickarbod och höns hus
- hus 29. Sädeslada

Ugglebo

En något okonventionell gård med husen lite utspridda. Husen är av knutat timmer och helt omålade.

På denna gård bor 13 personer.

I hus 30:

Bonden Ödgar Lindeman, 61, med makan Sara, 58.

Thomas Guhlin, 40, och Birgitta, 35, med sina barn Sigvard, 17, och Carolina, 14.

I hus 33:

Tobias Jansson, 34, och Fredrika, 26, med barnen Bror, 6, Inga, 4, och Bolla, 1.

I hus 34:

Drängen Torbjörn Nors, 20, och pigan Åsa Eriksdotter, 25.

- hus 30. Boningshus, vedbod och snickarbod
- hus 31. Lada, fåhus för får och kor
- hus 32. Dass
- hus 33. Boningshus
- hus 34. Loge med drängstuga
- hus 35. Höns hus med höns gård
- hus 36. Båthus
- hus 37. Fiskrökeri
- hus 38. Visthus
- hus 39. Fåhus för oxar

Brunneviby prästgård

Huset har en karolinsk prägel, timrat i en våning under en antydan till sätteritak med avvalmade gavelspetsar. Hela byggnaden är rödfärgad. Gården har en stor trädgård. I denna odlas mycket grönsaker och frukt.

På vinden står en liten dammig kista med Laurentius kvarlämnade saker. I den finns:

- Guldrova med initialerna B. L.
- Lite kläder, vardagliga och slitna.
- En hög med brev, ombundna med snören. Personlig korrespondans med släkt, vänner och kollegor.
- En medlemsmatrikel och ett mötesprotokoll från en förening i Lund som uppenbart haft ockulta intressen. Här finns Frans Rääfs namn med.
- En bok på franska om ockultism. Ett bokmärke ligger en bit in i boken under ett stycke som behandlar voodoo. Resten av boken behandlar häxeri, satanskulter och annat på samma tema. (Aurora kan översätta det mesta.)

På gården bor 6 personer:

I hus 40 bor Simon Wizell, 37, med makan Ulla, 31, sonen Mattias, 10, och Ullas mor Vibecka Pettersson, 58.

I hus 44 bor drängarna Rodmar Andersson, 35, och Vilhelm Upmark, 32.

- hus 40. Boningshus
- hus 41. Visthus
- hus 42. Trädgårdsskjul
- hus 43. Avråde
- hus 44. Drängbostad

Brunneviby kyrka

Kyrkan är en vit, putsad stenbyggnad under trätak. Bredvid står en klockstapel från 1300-talet av träbalkar med trätak.

Har man inte tidigare mött prästen Simon Wizell befinner han sig här.

Kyrkan är indelad i tre rum, vapenhuset, kapell och sakristia. Även innerväggarna är vitputsade. Kyrkan är enkelt inredd med ett altare täckt av en duk och två silverljusstakar, ett träkors med en Jesus-bild på och ett tiotal träbänkar.

I sakristian finns framför allt ett skåp med ceremoniutensilier och kyrkboken. Skåpet har blivit uppbrutet och är illa lagat.

- hus 45. Kyrkobyggnad
- hus 46. Klockstapel

Kvarnen

Högt uppe i en sluttning vid Orre å ligger kvarnen med utsikt över bygden. Kvarnen består av en bottenvåning av huggen och plockad sten. Överbyggnaden är av knutat timmer.

Kvarnen drivs av ett skovelhjul som mäter knappt två famnar tvärs över.

Den gamla kvarnen, numera en delvis förfallen och tom timmerbyggnad, ligger ungefär 50 meter längre ned längst ån.

Denna drivs av Jeppe Eskilsson.

- hus 47. Gamla kvarnhuset
- hus 48. Nya kvarnhuset

Kyrkogården

Denna är belägen på en liten kulle mellan landsvägen och sjön. Det är inte en anlagd park utan snarare några rader enkla stenar på en gräsplätt.

Bortgården

Torpet har en symmetrisk uppbyggnad. In på gårdsplanen kommer man via ett portlider och i vinkel mot detta står två likadana enkelstugor mitt emot varandra. Torpet är delat i två hälfter pga ett arvsskifte. Husen är uppförda i knutat friliggande timmer. Sadeltaken är täckta med en torvtäckning.

På gården bor två familjer.

I hus 49:

Rune Berg, 46, med hustru Louise, 36, barnen Inga, 11, Seve, 13 och Nora, 17 samt drängen Lars Stark, 18.

I hus 54:

Harald Berg, 51, hustrun Ylva, 46, barnen Carolina, 15 och Bo, 22 samt pigan Rosina Eriksdotter, 19.

- hus 49. Boningshus
- hus 50. Skjul, höskulle och skjul
- hus 51. Visthus
- hus 52. Dass
- hus 53. Loge och ladugård för hästar och kor
- hus 54. Boningshus
- hus 55. Loge och ladugård för oxar och kor
- hus 56. Dass
- hus 57. Visthus
- hus 58. Lada

Påtorp

En 1600-talsgård av friliggande, omålat timmer. Taken är av trä och klädda med torv. Boningshusets tak är brutet.

Här bor två familjer med totalt sju personer, en dräng och en piga.

I hus 59:

Jeppe Eskilsson, 44, med makan Hillevi, 42.

Holger Olafsson, 38, med hustrun Gudrun, 31, och döttrarna Thecla, 14, och Göthilda, 8. Holgers far, Torsten, 62, bor också här.

I hus 60:

Drängen Albin Norrman, 27, med sin fru, pigan Gabriella, 22, och dottern Susanna, 2.

- hus 59. Boningshus
- hus 60. Drängstuga
- hus 61. Lada
- hus 62. Loge
- hus 63. Visthus
- hus 64. Snickarbod
- hus 65. Svinstia
- hus 66. Fähus för oxar och kor
- hus 67. Hönshus
- hus 68. Dass

Beskrivning av brunnen

De mineralhaltiga källorna vid Brunnevi upptäcktes ca 1723 på Orrbergets sydsluttning. Tio år senare fick brunnen status som hälsobrunn och kommercialiserades. På mycket kort tid växte ett mindre samhälle upp strax under högbrunnen. Brunnen tillhör numera kronan och drivs av en intendent.

Hus för hus

Beskrivning av alla husen och vem som bor i dem.

De hus vars konstruktion ej nämns nedan är byggda av vitputsat, reveterat (trä klätt med murbruk) timmer. Taken är vanliga sadeltak med tegelpannor. Två huvudsakliga planlösningar finns på gäststugorna, dessa visas i bild (se bilaga).

Hus 69. Brunnkontor med post och bank samt intendentsbostad

Detta är ett vitputsat stenhus i två plan. Taket är brutet och beklätt med tegelpannor. Mitt i huset löper ett valv genom det undre planet.

Bottenvåningen delas av valvet i två delar. Den ena innehåller brunnkontoret där intendenten arbetar. I den andra halvan är brunnens post och bankkontor inhysta.

På andra våningen bor dels intendenten med fru, Fridolf och Ester Elfving och dels sonen Paul med sin fru Ida.

Hus 70. Winterska byggnaden

Inga gäster.

Hus 71. Stenbockska byggnaden

Justus Ribbing med fru Leonora och barnen Josefin och Gabriel.

Hus 72. Bageri och kök

Den var en gång två bagare och en smet.

Hus 73. Matsal

Vackert dekorerad insida med tavlor på väggarna och påkostade matsalsmöbler.

Hus 74. Hielmstrålska byggnaden

Martin Rabbe.

Pavel och Mimmi Pipare.

Hus 75. Ekholmiska byggnaden

Inga gäster.

Hus 76. Badhus

Här tar man sitt härligt uppfriskande gyttjebad i speciella kar. Det finns också omklädningsrum och vanligt bad.

Hus 77. Schafferska byggnaden

Inga gäster.

Hus 78. Trollska byggnaden

Gustaf Gyllenkrook.

Inga gäster i andra halvan.

Hus 79. Adelsborgska byggnaden

Carl Mikael Bagger.

Frans Rääf.

Hus 80. Brunnkapell

Litet träkapell med synnerligen enkel inredning.

Hus 81. Apotek och läkarmottagning.

Apoteksdelen är öppen för gästerna att botanisera i. För att få tid hos doktorn måste man beställa sådan.

Hus 82. Läkarbostad

Anton Fröman med maka Paula och sonen Alexander.

Hus 83. Eggerska byggnaden

Paret Fredman.

Paret Wendel.

Hus 84. Silfverlöwska byggnaden

Movitz Silfverstolpe med sin personliga betjänt Johan Tryffel.

Paret Lagerblad.

Hus 85. Apotekarbostad

Kasper och Rakel Karlsson med dottern Ulla.

Hus 86. Parkpaviljongen

Liten sirlig paviljong i trä. Perfekt för ljumma punchkvällar.

Hus 87. Gymnastiken

Få orkar med mer rörelse än promenaden upp till brunnhuset.

Hus 88. Kockbostad

Birger Gedda med fru Sara och dottern Lotta samt sonen Petter och hans fru Valborg.

Hus 89. Orkesterhuset

Tomt så här års.

Hus 90. Avträden

Skitkul.

Hus 91. Trädgårdsbod

Erik Holgerssons heliga skjul.

Hus 92. Magasin

Fyllt av mat, dryck, linne och en och annan råtta.

Hus 93. Pig och dränglängan

Jonas Berg, 27, med hustrun Emma, 25, och barnen Jon, 3, och Göran, 0.

Åse Gunnarsdotter, Anna Berg, Berta Svensson, Lotta Skogsfrid och Stina Nilsson.

Hanna Persdotter och Kajsa Warg.

Albin Hansson, Set Berg och Eskil Eskilsson.

Hus 94. Bagarbostad

Pontus och Elsa Trehörning med sönerna Malte, Mattias och Magnus samt dottern Maja.

Hus 95. Trädgårdmästarbostad

Erik Haraldsson, 40, med sonen Hans Erik, 14. Eriks fader Gullis, 68, bor också här.

Hus 96. Cramérska kägelbanan

En tummelplats för varje leklysten brunnsgäst.

Beskrivning av zigenarlägret

Lägret är beläget på en äng strax öster om byn. Sällskapet färdas i tre grant färgade vagnar, dragna av stora kampar, som nu betar strax intill vagnarna.

Zigenarföljet består av de tre stora och butiga bröderna Taikon, Anton, 42, Alfons, 37, och Alexis, 32, deras fruar, Benita, 37, Esmeralda, 30, och Rosita, 28, barnen, Nestor, 14, Fabian, 13, Sabina, 12, Isidor, 10, Miranda, 9, Simon, 8, Zita, 5, och Zaida, 4, och gamla mamma, Sibylla, 63. Barnen leker kring vagnarna och de vuxna sitter just och samtalar utanför en av vagnarna.

Se händelse 11.

Allmän information

Detta är information som alla bofasta innevånare känner till.

De punkter som är indelade i flera bör ges spelarna en och en om och när de ställer de rätta frågorna.

- 1 Gårdarnas namn.
- 2 Vuxna vet alla vuxnas namn och var de bor.
- 3 Barn vet alla andra barns förnamn och var de bor.
- 4 Vem som begravdes (Maja Trehörning).
- 5 Alla unga flickor känner igen Majas fina söndagsklänning.
- 6 Den som skriker är Carolina Guhlin.
 - Hon är en ung flicka som varit vansinning och våldsam sedan en sjukdom för sisådär fyra år sedan.
 - Ingen får träffa henne eftersom hon blir upprörd och våldsam.
 - Doktorn är den enda utom familjen som träffat henne.
 - se 9.
- 7 Förra prästen Laurentius dog mitt på ljusan dag.
 - Det hände vid eken i vägskälet mellan Smedstorp och Gökgården.
 - Det var för ca 4 år sedan.
 - Under svåra plågor uttalade han en förbannelse.
 - Endast Måns Boberg var vittne.
- 8 Mystiska ljus sågs i skogen natten till den 17e.
 - Ljusen sågs norr om byn på Orrberget.
 - Det var ca fyra ljus.
- 9 De på gården UGGLEBO var alla sjuka under en längre tid för fyra år sedan.
- 10 Med jämna mellanrum hittas större mängder död fisk vid stranden.
 - Det sker med ca en månads mellanrum.
 - Det är mest vid åns mynning.
- 11 En luffare hittades död för många år sedan.
 - Det var ungefär 4 år sedan.
 - Han dog av ett flertal knivstick.
 - Han hade sällskap av en annan luffare då han tidigare passerade byn.
 - Han hittades i ett kärr intill Orrberget.
 - Han hade den stulna prästkåpan på sig. (14)
- 12 Det stjäls boskap då och då.
 - Det sker ett par, tre gånger om året.
- 13 Flera av barnen på UGGLEBO har dött de senaste åren.
 - Det sägs bero på sjukdomen. Se 9.
- 14 Ett skåp i kyrkan blev uppbrutet för några år sedan. (11)
 - En prästskrud stals. Inget annat.
 - Det hände för fyra år sedan.
- 15 Erik Haraldssons fru och son dog i lungshot för två år sedan.
- 16 Elisabeth Yngvessons förra man, ELOF FISKARE, dog då han kom i vägen för en hästdroska för tre år sedan.
 - Droskan kördes av en åkare från ULLKÖPING.
- 17 Kyrkan brann för 19 år sedan.
 - Vissa saker räddades men kyrkboken brann upp.
 - Ett mycket speciellt par träd finns på en plats, dit alla hittar, i skogen en bit upp på berget. Träden kallas allmänt "KÄRLEKSPARET."

Händelser (vilka drabba våra hjältar och deras omvärld)

Händelse 1.

Ruinen är ett mycket raserat jaktstolt, cirka 11 famnar brett och 17 famnar långt, där bara enstaka väggar står upp. När man kommer in i ruinen ser man genast flickans kropp som ligger där.

Hon ligger nedanför en mur som är halvt raserad, trappstegsformad och ungefär fem fot hög på lägsta stället, cirka tio fot på det högsta.

Flickan ligger med huvudet mot en sten och skallen är helt intryckt. Det är lätt att se att hon inte är ett vanligt svenskt bondbarn eftersom hon är mörkhyad och svarthårig. Hon är iklädd en svart helgklänning med initialerna MT pryddligt broderade på bröstet. När man står någorlunda nära henne känner man att hon luktar märkvärdigt, som en blandning av svavel, rök och något annat. (Denna rökelse används vid riten, men kultisterna är så vana vid den att de själva inte tänker på det.) På murkrönet vid den högsta delen av muren ovanför liket sitter ett stycke av flickans klänning (fastsatt där av en av kultisterna).

Vid en undersökning kan man konstatera att flickan endast kunnat ta sig upp på muren där den är som lägst. Hon måste då ha gått i en lerig pöl invid muren men har nu inga spår av lera på fötterna.

Skadan på flickans huvud är anseelig men hon har inga andra synliga sår.

Intendent Elfving blir upprörd över händelsen. Sådant ger brunnen dåligt rykte. Han tycker inte heller om att flickan är zigenare. Han berättar om zigenarsällskapet som anlant några dagar tidigare och säger att sånt här bara är att förvänta sig av sådant folk. Fler personer från brunnen anländer och tittar nyfiket. Kroppen blir bortfraktad och Elfving ber Fredman att ta hand om undersökningen och prata med zigenarna, då han har vana och är så skicklig. (Tryck på detta så att gruppen verkligen går dit.)

Händelse 2.

Våra hjältar ser någon passera platsen där Bengt Laurentius dog. Se karta över byn. Personen går en liten omväg kring en plats på gatan där det växer lite ogräs och annat skräp. När personen passerar spottar han/hon tre gånger över vänster axel. Se allmän info.

Händelse 3.

Hjältarna hör någon som skriker från ett av husen på Ugglebo. Skriket är fyllt av ångest och fasa och hörs oavsett var i byn de befinner sig. Man hör att det är en

ljus röst som skriker. Ingen av de personer som finns runt omkring reagerar på skriket utan fortsätter med det håller på med.

Frågar de någon på Ugglebo om de får träffa Carolina avvisas de vänligt men bestämt av Ödgar Lindeman (se allmän info och Anton Fröman).

Händelse 4.

När kammarjungfrun kommer för att ordna med morgonbestyren hos Fredmans berättar hon om Movitz Silfverstolpes betjänt. Hon kan inte begripa hur herrskapsfolk står ut med en sådan slashas. Han är full nästan för jämnan och begår så många dumheter. Dessutom tror han sig minsann förmer än det andra tjänstefolket och är snorkig mot dem.

Händelse 5, 6 och 7.

Gruppen får möjlighet att se hur Tryffel gör bort sig. Tex tappar kläder som han håller på att vädra. Tappar en peruk som far iväg i vårviden så pudret yr, spyr på någon hustrapp, ramlar omkull eller något liknande. Movitz Silfverstolpe skäller på honom vid något tillfälle men gör inget annat åt sin odräglige betjänt.

Händelse 8.

På morgonen vaknar gruppen av ett fasligt rabalder. Någon har funnit pigan Stina Nilsson hängd i en ek intill badhuset.

Gruppen kan följa efter resten av brunnsfolket, inklusive läkaren och intendenten till platsen. Flickan har blivit nedskuren och ligger på marken under trädet. Hennes ansikte är blått och ögonen står ut. Hon har sin fina söndagsklänning på sig. Någon berättar att hon var en söt och trevlig flicka. Ingen på brunnen vet något om varför hon skulle vilja hänga sig. Läkaren kan dock senare på dagen berätta att hon var gravid.

Stinas död har naturligtvis inget med resten av scenariot att göra. Vem fadern var lär du aldrig få veta...

Händelse 9.

Lagerbladhs, som delar hus med Movitz Silfverstolpe, vaknar på natten av grålande röster på andra sidan väggen. Silfverstolpe skäller nämligen ut Rääf för mordet på zigenarflickan, vilket han tycket drog onödig uppmärksamhet till sig. Det enda urskiljbara som Lagerbladhs hör är Movitz som skriker: "Ställ nu för höge fan inte till det för oss. Allt måste fungera på torsdag natt, vi får inte någon andra chans."

Man hör Rääf som bjäbbar emot, sedan blir rösterna plötsligt tystare. Efter en stund smäller dörren igen och Rääf går hem till sig.

Händelse 10.

Gruppen hör två pigor, Emma Berg och Åse Gunnarsdotter, som pratar om några mystiska ljus som Emma sett fem nätter tidigare (se Emma Berg).

Händelse 11.

Zigenarna är något avvaktande, men artiga och vänliga. När de får budet om att flickan är död brister en av kvinnorna, barnets mor, i gråt och rusar in i en av vagnarna. De andra kvinnorna följer efter under högljutt tjatrande på romani.

Männen står kvar och fast de ser mycket sorgsna ut verkar de inte alls överraskade. De talar om att flickan försvann för fyra nätter sedan och att de stannat kvar i trakten för att söka efter henne. De hoppades inte längre att finna henne välbehållen.

Medan de pratar skall det framgå att flickan hette Sabina Taikon (och inte MT).

Under samtalet kommer plötsligt gamla mor Sibylla ut från en av vagnarna. Hon är mycket upprörd och säger: "Jag såg det nog. De blev ett och samma kött, ett och samma blod! Berget slukar två liv genom ett. Kulan och korten talar sant." Sedan försvinner hon in i vagnen igen mumlande något obegripligt. Hon vägrar att tala mer med våra hjältar. De övriga zigenarna förklarar att mor Sibylla är lite förvirrad, men att hon brukar "se sant." De talar om att de tänker stanna kvar i trakten ytterligare en tid för att se vad som händer. Därpå ber de våra hjältar att meddela om de hör något, och ber dem ursäkta att de nu vill ta hand om sina familjer och dela den tunga sorgen.

Se till att zigenarna framstår som sympatiska och angelägna att hjälpa till.

Om detektiverna senare söker upp lägret och frågar om ljusen, så talar zigenarna om att de sökte Sabina med lyktor uppe på berget och kring byn. De var också i ruinen kring midnatt men fann då ingenting där.

Händelse 12.

Här återfinns Kristian Boberg och Bo Berg. De sitter och lagar nät. De kan berätta att fisket i sjön är normalt, men att det ibland flyter upp död fisk vid åmynningen. Det händer faktiskt ganska ofta, ungefär en gång i månaden. Vad detta beror på vet de inte (se allmän info).

De lånar gärna ut spö och mask till Zakarias om han är intresserad.

Händelse 13.

På kvällen blir gruppen uppsökt av Alfons Taikon. Han är mycket uppjagad och berättar att mor Sibylla tidigare på dagen hade en uppenbarelse.

Hon såg människor i kåpor och masker som gick in i en gång, väl dold i Orrberget. Med sig hade de en konung i röd mantel och krona, samt med en mask för ögonen. Bakom följet gick Sabina hand i hand med en annan liten flicka. De var bleka och tysta och följde stilla efter sällskapet. När nymånen steg upp över skogen hördes ett fasansfullt skrik från berget och sedan blev allt tyst. Vid ingången till berget stod två, märkvärdigt sammanvuxna träd (se allmän info).

När Alfons kommit så långt kommer brunnsintendenten gående tillsammans med sin son. Sonen pekar på Alfons som genast blir bortkörd av intendenten. Alfons går frivilligt iväg men ropar till er att han måste få tala med er innan det är för sent.

Antingen söker hjältarna upp zigenarna och dessa föreslår att man tillsammans skall ta sig till berget. Har inte gruppen kommit på att fråga någon inföding om vägen så föreslår zigenarna detta.

Om hjältarna inte söker upp zigenarna, utan går till träden själva, så kommer de i alla fall att stöta ihop med dem på vägen.

Zigenarna är utrustade med knivar.

Fredman har en flintlåspistol och Wendel en kavallerisabel.

Det tar en stund att komma till platsen och när gruppen anländer har kultisterna redan påbörjat ceremonin.

Se Kulten för en beskrivning av kultplatsen. Närvarande är: Ödgar Lindeman, Thomas Guhlin, båda iklädda kåpor och masker, Movitz Silfverstolpe, Gustaf Gyllenkrook, C. M. Bagger och Frans Rääf.

Luften i ritrummet är tjock av rökelse (lukten känns igen) och vid offerpålen står den skräckslagne Johan Tryffel bunden, kvidande och iklädd kungens avlagda paltor. I pannan har han mystiska tecken ritade.

Ödgar står framför honom och mässar med konstiga gester och rörelser. Konspiratörerna står avvaktande vid sidan.

OBS, när strid utbryter läses följande berättelse upp. ingenting spelas under tävlingen.

Movitz drar en florett och attackerar en av zigenarna. De två kultisterna rusar på en annan zigenarbroder med vansinniga skrik och knivar i händerna. Den tredje brodern rusar till undsättning. Ambrosius och Leopold tar hjältemodigt hand om Gyllenkrook och Bagger. Frans Rääf ger sig omedelbart och Tryffel svimmar av

rädsla. Striden blir hård, blodet flyter (bred gärna på lite).

Slutligen är Ödgar, Thomas och Movitz döda, övriga tillfångatagna. Konspiratörerna Gyllenkrook och Bagger håller tyst, men Rääf avslöjar allt i rena förskräckelsen, om man frågar honom. Johan Tryffel är halvt redlös av skräck.

Nu kan äventyrarna ta sig an ägget. **OBS, detta spelas.** Efter avslutat värv i berget beger sig sällskapet hem med fångarna. På brunnen berättar de för intendenten vad som hänt och denne kallar till sig prästen.

Ett sällskap av byns hårdföra män blir insatta i historien och resten av kultisterna tillfångatas.

Ett bud skickas till Brasseborg efter polishjälp.

Alla är chockade över det inträffade och stämningen är betryckt.

Morgon efter kommer kallduschen, se **händelse 14.**

Händelse 14.

När gruppen sitter och vilar ut utanför Fredmans rum kommer en postkurir ridande in på brunnen. Han skriker "Konungen är skjuten!"

Det har tagit kurirerna tre dagar att befordra meddelandet från hufvudstaden. Kungen skjöts den 16:e mars.

Gustav III var alltså redan dödsdömd när våra hjältar ingrep. Kungen avlider den 29:e mars i sviter av skottskadan.

Yrkesgalleri, brunnen

Lista över vem som har vilket yrke på brunnen.

Apotekare: Kasper Karlsson.

Bagare: Pontus Trehörning.

Bank: se Post- & bankinspektör eller Posttjänsteman.

Betjänt: Magnus Trehörning, Albin Hansson, Set Berg, Eskil Eskilsson och Johan Tryffel.

Brunnsintendent: Fridolf Elfving.

Ceremonimästare: Petter Gedda.

Doktor: Anton Fröman.

Husmor: Sara Gedda.

Intendent: se Brunnsintendent.

Kammarjungfru: Valborg Gedda, Åse Gunnarsdotter, Anna Berg, Berta Svensson, Lotta Skogsfrid och Stina Nilsson.

Kock: Birger Gedda.

Konditor: Elsa Trehörning.

Kökspiga: Emma Berg, Ulla Karlsson, Hanna Persdotter och Kajsa Warg.

Läkare: se Doktor.

Piga: se Kökspiga eller Kammarjungfru.

Post- & bankinspektör: Paul Elfving.

Posttjänsteman: Malte Trehörning.

Serveringspersonal: se Kökspiga.

Trädgårdsmästare: Erik Haraldsson.

Trädgårdsmästarlärning: Hans Erik Haraldsson och Jonas Berg.

Persongalleri

Andersson, Rodmar, 35. Kallas "Rod". Dräng på prästgården och dödgravare åt kyrkan. Puckelryggig, smala läppar som han slickar sig om. Brunt stripigt hår. Flackande blick. Ler snett och gnuggar händerna. Morbid och äckligt förtjust i lik och begravningar. Älskar sin kyrkogård och pratar mest om sånt som rör den och begravningar. Kan berätta att Lindemans är en bra familj. Där dör minst en om året, de flesta barn, och dem tycker han bäst om att begrava. Han visar gärna sina gravar, även luffarens. Bor med ett får.

Attling, Eva, 28. Piga på Smedstorp. Fet, valkig, luktar illa, misstänksam.

Bagger, Carl Mikael, 39. **Konspiratör**. Gäst. Kapten i infanteriet. Smal, blek, krokig näsa, vass grå blick, korrekt och rak i ryggen som en eldgaffel. Avslöjar under inga omständigheter sitt ärende på brunnsorten.

Berg, Anna, 21. Kammarjungfru. Dotter till Harald och Ylva. Söt, smärt, blond och blåögd. Livlig och vänlig.

Berg, Bo, 22. Son till Harald och Ylva. Blond och blåögd. Skygg och ståtlig, vänlig och uppmärksam.

Berg, Carolina, 15. Dotter till Harald och Ylva. Blond, blåögd, grova drag, finmig. Tyst och blyg.

Berg, Emma, 25. Kökspiga. Dotter till Kristian Boberg. Gift med Jonas. Uppnäsa och fräknar. Från i tonen.

Emma var uppe på natten från fredagen och såg då konstiga ljus som rörde sig fram och tillbaka på Orrberget. Det såg ut som fyra lyktor. Hon ville inte väcka någon annan. Dessutom blev hon rädd och låste in sig i sitt rum.

Berg, Göran, 3 mån. Son till Jonas och Emma.

Berg, Harald, 51. Bonde på Bortgården. Gift med Ylva. Stor, grov och långsam. Pratar sävligt och eftertänksamt.

Berg, Inga, 11. Dotter till Rune och Louise.

Berg, Jon, 3. Son till Jonas och Emma.

Berg, Jonas, 27. Trädgårdmästarlärling på brunnen. Son till Harald och Ylva. Gift med Emma. Smal och spenslig. Blyg och nervös. Stammar.

Berg, Louise, 36. Gift med Rune. Storbystad och bredhäckad. Illa klädd. Snäll, trevlig och lättpratad.

Berg, Nora, 17. Dotter till Rune och Louise. Uppvaktas av Pär Ingelman. Frodigt knubbig. Fnittrig och rodnar lätt.

Berg, Rune, 46. Bonde på Bortgården. Bror till Harald. Gift med Louise. Normalstor, saklig och trevlig att ha och göra med.

Berg, Set, 20. Betjänt. Son till Rune och Louise. Snobbig och snorkig. Ser feminin ut. Fjäskar ofta för överheten.

Berg, Seve, 13. Son till Rune och Louise.

Berg, Ylva, 46. Gift med Harald. Grov och kort. Mörk mustasch. Underbett och hjulbent.

Boberg, Ebba, 1. Dotter till Pär och Sigrid.

Boberg, Ivar, 11. Son till Pär och Sigrid.

Boberg, Jonas, 4. Son till Pär och Sigrid.

Boberg, Josefina, 31. Gift med Måns. Grå och alldaglig. Nervös med flackande blick. Fingrar nervöst på knappraden.

Boberg, Kristian, 59. Bonde på Smedstorp. Gift med Rebecka. Mager och knölig med sned axel och blårdöd näsa. Tystlåten.

Boberg, Moa, 81. Mor till Kristian. Urgammal, vithårig, senil.

Boberg, Måns, 36. Son till Kristian och Rebecka. Gift med Josefina. Lång och bred. Urstark. Full i 17 och pratsam.

Måns var den siste som såg B Laurentius levande och den ende som kan berätta mer än det som står under allmän info. Prästen ville få honom att rida till Brasseborg med ett brev. Måns ville slippa pga att dottern Sofia just fötts och föreslog drängen på Ugglebo, Torbjörn Nors, som ju ändå hade flickbekant i Brasseborg. Prästen avböjde mycket bestämt. Just då tog prästen sig för bröstet, segnade ner på knä i uppenbara plågor. Han viskade "Hin onde är ibland oss. Lid var man som är skyldig" innan han föll ihop och dog med ett skrik.

Måns vet också att Thomas Guhlin och Torbjörn Nors var de som fraktade liket till prästgården för likvaka.

Boberg, Nils, 6. Son till Måns och Josefina.

Boberg, Pär, 33. Son till Kristian och Rebecka. Gift med Sigrid. Tyst och vresig. Vill inte prata med främlingar. Misstänker, liksom Sigrid, att nåt inte står rätt till hos Lindemans. Lojal mot Sigrid och avslöjar inget.

Boberg, Rebecka, 57. Gift med Kristian. Normal kroppsbyggnad. Högljudd och barsk. Pratsam och klaggig.

Boberg, Sigrid, 31. Dotter till Ödgar Lindeman. Gift med Pär. Liten med mörka ögon. Vägrar kategoriskt att prata med äventyrargruppen eftersom hon vet att något är fel i hennes familj men vill inte avslöja något. Har blivit tyst och inbunden på de senaste åren.

Boberg, Sofia, 4. Dotter till Måns och Josefina.

Boberg, Tore, 10. Son till Pär och Sigrid.

- Boberg, Åke**, 12. Son till Måns och Josefina.
- Elfving, Ester**, 49. Maka till Fridolf. Har vårtor i ansiktet. Skvallerbenägen och en aning led.
- Elfving, Fridolf**, 57. Brunnsintendent. Blek och mager. Röker cigarr konstant. Glad, gemytlig men effektiv.
- Elfving, Ida**, 22. Gift med Paul. Ser bra ut. Vresig, vräker ur sig otidigheter, elak.
- Elfving, Paul**, 28. Ansvarar för post- & bankservicen. Son till Fridolf och Ester. Pedantisk, tystlåten och lättretad.
- Eriksdotter, Rosina**, 19. Piga på Bortgården. Smärt och något halt. Pigg men ganska tillbakadragen. Inte släkt med Åsa.
- Eriksdotter, Åsa**, 25. Kultist. Piga på Ugglebo. Alldagligt utseende. Energisk. Inte släkt med Rosina.
- Eskilsson, Eskil**, 24. Betjänt. Ljust, pottklippt hår. Energisk och arbetsvillig.
- Eskilsson, Hillevi**, 42. Gift med Jeppe. Utför mycket sömnadsarbeten till brunnen. Paret kan ej få barn men vet inte varför. Gladlynt, trevlig och ganska tystlåten. Långt, kastanjebrunt hår som normalt är uppsatt.
- Eskilsson, Jeppe**, 44. Bonde på Påtorp och mjölnare. Gift med Hillevi. Paret kan ej få barn. De vet ej varför. Kraftig och stark. Ovårdad rödlätt hår och en skepparkrans. Pratglad.
- Fiskare, Ebba**, 18. Dotter till Elisabeth Yngvesson och Elof Fiskare.
- Fiskare, Elof**, *1753 †1789. Förra maken till Elisabeth Yngvesson. Han dog i en olycka för tre år sedan (se allmän info).
- Fredman, Ambrosius**, 60. Hjälte. Polischef. Gift med Desiree.
- Fredman, Desiree**, 59. Hjältinna. Gäst. Gift med Ambrosius.
- Fröman, Alexander**, 5. Son till Anton och Paula.
- Fröman, Anton**, 37. Brunnsdoktor. Gift med Paula. Alldagligt utseende. Saklig och strikt. Läspar.
- Anton är den enda som träffat den vansinniga Carolina Guhlin. Han undersökte familjen under deras sjukdom. Först ville de inte ta emot honom, men var tvugna eftersom man fruktade smittorisk. Sjukdomen var mycket konstig och liknade inget Anton sett. Den verkade ha "gått åt hjärnan." Gårdsfolket var apatiska och slöa. Några hade hög feber. Carolina var uppenbart vansinnig och rabblad konstigheter. Han minns att hon sa något i stil med: "Jag ruvar lika mycket som de andra. Bergets satansägg är lika mycket mitt. Kedjor på kroppen och kedjor i huvudet."
- Anton kan säga att Sabina varit död minst ett dygn och att hon förlorat förvånansvärt lite blod.
- Han har också undersökt Maja Trehörning och Bengt Laurentius när dessa dog. Han finner det märkvärdigt att två unga fullfriska människor dör så plötsligt, men gissar på slaganfall.
- Vidare kan han berätta att pigan som hänger sig var gravid.
- Fröman, Paula**, 27. Dotter till Fridolf Elfving. Gift med Anton. Smal, normallång med långt, ljust, uppsatt hår. Skvallrar.
- Gedda, Birger**, 52. Kock. Gift med Sara. Ganska kraftig. Gladlynt.
- Gedda, Lotta**, 23. Dotter till Birger och Sara. Ingen syssla. Lång, smal och ljus. Letar efter tillräckligt rik man att gifta sig med.
- Gedda, Petter**, 24. Ceremonimästare. Gift med Valborg. Son till Birger och Sara. Medelstor, ljus med ett pojkaktigt utseende. Energisk lekledare som försöker tvinga i folk så mycket brunnsvatten som möjligt.
- Gedda, Sara**, 48. Husmor. Gift med Birger. Barskt fruntimmer men med ett gott hjärta.
- Gedda, Valborg**, 20. Kammarjungfru. Dotter till Kasper och Rakel Karlsson. Gift med Petter Gedda. Ljus flicka strax under medellängd. Gravid och därför trött. När hon orkar är hon dock glad och trevlig med ett smittande skratt.
- Guhlin, Birgitta**, 35. Kultist. Dotter till Ödgar och Sara Lindeman. Gift med Thomas. Häftigt humör.
- Guhlin, Carolina**, 14. Kultist. Dotter till Thomas och Birgitta. Normallång person med mycket mörka ögon. Mer eller mindre vansinnig och blir lätt hysterisk och våldsam. Flera gånger dagligen får hon hysteriska anfall och skriker rakt ut. Biter sig konstant i läppen och har tydliga sår därav.
- Guhlin, Sigvard**, 17. Kultist. Son till Thomas och Birgitta. Ganska kraftig person med blont hår. Lat och slö.
- Guhlin, Thomas**, 40. Kultist. Bonde på Ugglebo. Gift med Birgitta. Normalstor person med ljust hår och grå ögon. Talar gärna skit om folk och ger ett obehagligt intryck.
- Gunnarsdotter, Åse**, 19. Kammarjungfru. Lång, vacker flicka med askblont hår. Går ofta och drömmar och glömmar bort sina sysslor.
- Gustav, den tredje**, 46. Är en relativt normalt byggd man med blå ögon och en något sned hållning. Han skjuts den 16:e mars 1792 och avlider den 29:e samma månad.

Gyllenkrook, Gustaf, 37. Konspiratör. Gäst. Baron. Grov man med tjocka läppar, simmiga ögon och brunt hår. Snusar och bär monokel. Tycker själv att han är en karlakt. Är högdragen och använder gärna franska uttryck. Uppenbart en adelsman.

Gzmerathzu, . Monster.

Hansson, Albin, 24. Betjänt. Blond och blåögd bondpojke i livré. Enkel och naiv.

Haraldsson, Erik, 40. Trädgårdsmästare. Grov man med grått hår. Kutryggig. Ganska sur och enstavig man som helst sysslar med sina blommor i fred. Han blir dock pratsam om man pratar rosor med honom, speciellt om man själv är kunnig. Hustrun Helga och sonen Ingemar dog i lungshot för två år sedan.

Erik kan berätta att han sett Movitz Silfverstolpe och Frans Rääf i hetsig diskussion i parken kvällen den 15:e (också då pratade de om zigenarmordet).

Haraldsson, Gullis, 68. Far till Erik. Kort, gråhårig gubbe. Gaggig och senil.

Haraldsson, Hans Erik, 14. Trädgårdsmästarlärning. Son till Erik. Mörkhårig pojke med ljusa ögon. Tillbakadragen och lite svår men lättar upp om man lär känna honom.

Ingelman, Pär, 24. Smed. Pottklippt yngre man med gyllenfärgat hår. Ser bra ut. Glad och öppen mot alla. Var med i kriget mot Ryssland. Uppvaktar Nora Berg och Ulla Karlsson.

Isaksson, Abel, 77. Far till Rebecka Boberg. Spinkig och gråhårig man. Är trots sin ålder snabb i replikerna och har ett gott minne.

Isaksson, Agnes, 75. Mor till Rebecka Boberg. Liten gråhårig gumma. Senil men vänlig.

Jansson, Bolla, 1. Kultist. Dotter till Tobias och Fredrika.

Jansson, Bror, 6. Kultist. Son till Tobias och Fredrika.

Jansson, Fredrika, 26. Kultist. Dotter till Ödgar och Sara Lindeman. Gift med Tobias. Ganska kort flicka med långt ljust hår. Gladlynt och väldigt energisk.

Jansson, Inga, 4. Kultist. Dotter till Tobias och Fredrika.

Jansson, Tobias, 34. Kultist. Bonde på Ugglebo. Gift med Fredrika. Reslig man med mörkt hår. Surmulen och något ohövlig.

Karlsson, Kasper, 47. Apotekare. Gift med Rakel. Liten spenslig figur med brunt hår. Har ett feminint sätt. Luktar både det ena och det andra då han arbetar och har sin arbetsrock på sig. Snål men trevlig.

Karlsson, Rakel, 42. Gift med Kasper. Störväxt kvinna med blont hår. Mycket öppen och talar ofta med hög röst.

Karlsson, Ulla, 22. Kökspiga. Dotter till Kasper och Rakel. Normastor flicka med alldagligt utseende. Tystlåten och något blek. Uppvaktas av Pär Ingelman.

Kilvik, Björn, 51. Far till Engla Yngvesson. Ganska stor, rödbrusig man. Oftast onykter och smått ilsken. Luktar fisk.

Kilvik, Ebba, 47. Mor till Engla Yngvesson. Lång, smal kvinna med brunt hår och stora händer. Tystlåten men svarar kort på frågor.

Lagerbladh, Aurora, 57. Hjältinna. Gäst. Gift med Zakarias.

Lagerbladh, Zakarias, 60. Hjälte. Gäst. Apotekare. Gift med Aurora.

Lagerhielm, Anette, 64. Gäst. Liten, blek kvinna med råttfärgat hår. Kallsvettas mycket. Talar fort med bjäbig röst.

Laurentius, Bengt, *1750 †1787. Brunneviks förre präst.

Han studerade teologi i Lund. Där ingick han i ett sällskap av personer som var intresserade av ockultism och kom senare i kontakt med Cthulhu Mythos. Laurentius var djupt troende och såg det som sin uppgift att frälsa de olyckliga själar som drabbats. Han betraktades dock som avvikande och hans intresse för det ockulta gav honom många ovänner. Omständigheterna tvingade honom så småningom att acceptera en tjänst som sockenpräst i det avlägsna Brunnevik. Han fortsatte dock att hålla kontakt med sina ockultintresserade vänner i Lund, framför allt då prästen Johannes Jehrne.

Se vidare inledningen.

Lindeman, Ödgar, 61. Kultist. Bonde på Ugglebo. Gift med Sara. Liten, rund man med pigga, blå ögon och ljust hår. Oftast glad, skämtar gärna och skrattar mycket.

Lindeman, Sara, 58. Kultist. Kallas "Sassa". Gift med Ödgar. Brunhult, kort kvinna med bruna ögon. Talar ogärna med främlingar men uppfattas som uppenbart skärpt om hon gör det.

Nilsson, Stina, 19. Kammarjungfru. Mycket söt och attraktiv flicka med gyllenlockar och ljusa ögon. Behagligt trevlig att tala med.

Norrman, Albin, 27. Dräng på Påtorp. Gift med Gabriella. Kraftig man med grått hår. Talar ovårdat och sluddrigt och flackar med blicken. Letar efter egen täppa.

Norrman, Gabriella, 22. Piga på Påtorp. Gift med Albin. Normalstor flicka med ljust hår och ovårdat yttre. Uppenbart förståndshandikappad.

Norrman, Susanna, 2. Dotter till Albin och Gabriella.

Nors, Håkan, 22. Dräng på Gökgården. Bror till Torbjörn. Kort, kraftig och hjulbent man med mörkt hår. Ofta dåligt humör och vresig.

Nors, Torbjörn, 20. Kultist. Dräng på Ugglebo. Bror till Håkan. Lång, vek man med mörkt hår. Tystlåten och avmått.

Olafsson, Holger, 38. Bonde på Påtorp. Gift med Gudrun. Normallång man med normalt utseende och ljust hår. Har ett långt ärr på ena kinden. Dryg och skrävlig.

Olafsson, Gudrun, 31. Gift med Holger. Kort, låghalt kvinna med blont hår. Pratar i ett kör, mest om vardagliga ting.

Olafsson, Göthilda, 8. Dotter till Holger och Gudrun.

Olafsson, Thecla, 14. Dotter till Holger och Gudrun. Rödhårig, fräknig flicka. Står ofta och tittar på främlingar på avstånd med vidöppen mun. Butter.

Olafsson, Torsten, 62. Far till Holger. Intetsägande drag. En aning svår att tala med, svarar långsamt om överhuvudtaget.

Persdotter, Hanna, 20. Kökspiga. Söt flicka med cendréfärgat hår. Vacker röst. Ganska blyg men går trots det att prata med.

Pettersson, Vibecka, 58. Mor till Ulla Wizell. Torr äldre dam med pösig figur. Silvergrått hår och en högdragen hållning. Mycket stolt över sin dotter.

Pipare, Mimmi, 42. Gäst. Gift med Pavel. En pigg, klok liten pepparkaksgumma.

Pipare, Pavel, 46. Gäst. Kryddkrämare. Gift med Mimmi. Kort man med brunt hår. Jovialisk herre med röd näsa (inte av alkohol). Pepparkaksgubbe.

Rabbe, Martin, 71. Gäst. Bruksrättare. Något överviktig snusgubbe med ljust hår. Småpratar gärna, helst med söta unga flickor. Snobbigt men lite sjaskigt klädd.

Ribbing, Gabriel, 13. Gäst. Son till Justus och Leonora. Typisk väluppfostrad pojke.

Ribbing, Josefin, 15. Gäst. Dotter till Justus och Leonora. Typisk väluppfostrad flicka.

Ribbing, Justus, 39. Gäst. Advokat. Gift med Leonora. Normalstor man med ljust hår. Högljudd och brackig typ, välklädd (i bland i överkant) som talar mest om sig själv och sin familj.

Ribbing, Leonora, 37. Gäst. Gift med Justus. En ängslig, spröd brunett. Håller mest med sin man och fnittrar ofta.

Rääf, Frans, 29. Konspiratör. Gäst. Författare. Liten, spenslig man med mörkt hår och mörka, kisande ögon. Talar ogärna med folk pga nervositet. Svarar oftast snäsigt och får ryckningar i ansiktet.

Om gruppen har hittat Laurentius efterlämnade papper, erkänner han motvilligt och nervöst att han och prästen tillhört samma förening i Lund. Denna förening sysslade med studier av ockulta fenomen, "rent teoretiskt förstås." Frans försöker hela tiden avsluta samtalet och säger att han har nervöst hjärta. Avslöjar inget av vikt.

Silfverstolpe, Movitz, 33. Konspiratör. Gäst. Greve. En vacker och elegant man med bruna ögon och snitsig peruk. En utmärkt konversatör som ger ett belevat intryck. En djävul på florett.

Avslöjar inget om sitt ärende på brunnsorten. Har hand om kofferten med kungens föremål i sin stuga, Silfverlöwska byggnaden. Bär "utpressningsbrevet" på sin person.

Skogsfrid, Lotta, 24. Kammarjungfru. Normallång flicka med gråbrunt hår och gröna ögon. Skygg och undvikande.

Stark, Lars, 18. Dräng på Bortgården. Stor och stark ung man med ljust hår. Påminner mest om en grekisk gud. Glad och öppen men lite enfaldig.

Svensson, Berta, 22. Kammarjungfru. Normallång flicka med yppig figur och kastanjebrunt hår. Beskäftig och stursk.

Söderman, Adolf, 32. Dräng på Smedstorp. Liten senig man med kluriga, blå ögon och brunt hår. Rastlös och energisk.

Taikon, Alexis, 32. Gift med Rosita. Bror till Alfons och Anton. Stor, svartmuskig och råbutigt stark. Stor mustasch och eldiga ögon. Vänlig men något avvaktande.

Taikon, Alfons, 37. Gift med Esmeralda. Bror till Alexis och Anton. Stor, svartmuskig och råbutigt stark. Stor mustasch och eldiga ögon. Vänlig men något avvaktande.

Taikon, Anton, 42. Gift med Benita. Bror till Alexis och Alfons. Stor, svartmuskig och råbutigt stark. Stor mustasch och eldiga ögon. Vänlig men något avvaktande.

Taikon, Benita, 37. Gift med Anton. Mörk, kroknäst. Eldig blick och hetsigt temperament. Låter helst männen prata.

Taikon, Esmeralda, 30. Gift med Alfons. Mörk, kroknäst. Eldig blick och hetsigt temperament. Låter helst männen prata.

Taikon, Fabian, 13. Son till Anton och Benita.

- Taikon, Isidor**, 10. Son till Alfons och Esmeralda.
- Taikon, Miranda**, 9. Dotter till Alfons och Esmeralda.
- Taikon, Nestor**, 14. Son till Anton och Benita.
- Taikon, Rosita**, 28. Gift med Alexis. Mörk, krok näst. Eldig blick och hetsigt temperament. Låter helst männen prata.
- Taikon, Sabina**, 12. Dotter till Anton och Benita. Offer!
- Taikon, Sibylla**, 66. Mor till Anton, Alfons och Alexis. Hopsjunknen, koppärrig gammal dam med svart hår, krokig näsa och brinnande blick. Hon talar med gäll röst och faller ofta tillbaka till romani.
- Taikon, Simon**, 8. Son till Alexis och Rosita.
- Taikon, Zaida**, 4. Dotter till Alexis och Rosita.
- Taikon, Zita**, 5. Dotter till Alexis och Rosita.
- Torstensson, Emma**, 19. Piga på Smedstorp. En typisk rosig bondflicka med ljust hår i flåtor. Trevlig och kvicktänkt.
- Trehörning, Elsa**, 40. Konditor. Gift med Pontus. Mulig matrona med sitt ljusa hår uppsatt i vetebullsknut. Vänlig och lättrodd.
- Elsa såg sin dotter dö. Flickan skulle just gå och lägga sig, när hon plötsligt stelanade till och tog sig åt huvudet. Sedan stönade hon och föll ihop, fullständigt lealös på golvet.
- Elsa kan också berätta att Majas söndagsklänning stals från klädstreet fredagen den 13:e. Självt tror hon att det var zigenarna som gjorde det.
- Trehörning, Magnus**, 24. Betjänt. Son till Pontus och Elsa. Uppvaktar Lotta Gedda. Lång, smal man med slickat, mörkt hår och sammetsögon. Brunnens Don Juan.
- Trehörning, Maja**, 12. Dotter till Pontus och Elsa. Offer! Se inledning.
- Trehörning, Malte**, 20. Post- & banktjänsteman. Son till Pontus och Elsa. Liten, mager man med ljust, rakt hår. Torr, petig och talar som en bok.
- Trehörning, Mattias**, 16. Son till Pontus och Elsa. Ohängd slyngel. Fräck och allmänt busig.
- Trehörning, Pontus**, 42. Bagare. Gift med Elsa. Ljus, blåögad och runt man. En trevlig och generös man som ser sitt yrke som en konst. "Den glade bagaren."
- Pontus kan tala om att hans hustru var med Maja då hon dog.
- Tryffel, Johan**, 41. Personlig betjänt till M Silfverstolpe. Reslig man med brunt, tovtigt hår, röd näsa och bruna ögon (med inslag av rött). Klumpig och ovårdad.
- En obotlig suput som dock försöker upprätthålla en värdig fasad de stunder han är nykter. Denna fasad tas dock lätt bort med sprit. Han blir då vulgär och pratsam, eller snarare lösmynt.
- Håller man sprit i Johan kan man följaktligen få värdefull information ur honom.
- Han är mycket nöjd över sin nya tjänst, som han haft i ungefär en månad. (Sin tidigare tjänst förlorade han genom ett "olyckligt missförstånd.")
- Han tycker själv att han är en förnämlig betjänt och anser att Movitz Silfverstolpe är en smula snarstucken.
- Dessutom är Movitz lite konstig. Han har tex med sig en stor koffert som han är mycket rädd om. Inte för att han är nyfiken, men han är ju en samvetsgrann betjänt, den gode Johan. Som av en ren tillfällighet var kofferten nästan öppen en dag. Johan kikade in i den och fann en massa kläder, väldigt fina, men omoderna. Likaså en omodern peruk. "Herr'n använder dem ju aldrig, så varför släpar han omkring på dem? Det var inte ens rätt monogram på dem. GRdS stod det på flera av dem. Dummerier!" (Monogramet betyder *Gustave Roi de Suède*.)
- Trygg, Mattis**, 21. Dräng på Gökgården. Lång man med mörkt, lockigt hår och mörka ögon. Svärmodig. Spelar fiol.
- Upmark, Vilhelm**, 32. Dräng på prästgården och kyrkvaktmästare. Normalstor man med blont, välkammat hår och ljusblå ögon. Fanatiskt religiös. Bär alltid svart.
- Warg, Kajsa**, 23. Kökspiga. Liten brunett med blå ögon. Pigg och glad. Duktig och vill helst bli kokerska.
- Wendel, Carolina**, 58. **Hjältinna**. Gäst. Gift med Leopold.
- Wendel, Leopold**, 61. **Hjälte**. Gäst. Militär. Gift med Carolina.
- Wizell, Mattias**, 10. Son till Simon och Ulla. Mindre omtyckt av andra barn pga överlägsen attityd.
- Wizell, Simon**, 37. Präst. Gift med Ulla. Smärt, ungdomlig man med ljust hår och bruna ögon. Vänlig och uppmärksam. Godtrogen, på gränsen till naiv.
- Simon kan berätta att han kom till byn för ungefär fyra år sedan. Det var en månad efter att förre prästen dog. Om dennes död har han allmän info.
- Gamle prästens saker har han burit upp på vinden i väntan på en kusin från Ytterby som skulle hämta dem, men aldrig kom. Kistan med sakerna står fortfarande kvar men Simon har aldrig haft tid att gå igenom dem.
- Simon vet att skåpet i sakristian blev nödortfött lagat efter ett inbrott. Om detta har han allmän info. Han hade just kommit till orten då luffaren hittades.

Han vet att brunnsläkaren är den enda som träffat med Carolina Guhlin.

Han visar gärna sin kyrka och är glad över att få besök.

Wizell, Ulla, 31. Gift med Simon. Liten grå kvinna med grått hår, grå ögon och ett snipigt utseende. Högfärdig och trångsynt.

Yngvesson, Farulf, 29. Bonde på Gökgården. Gift med Engla. En lång och mager man med ljust hår och ljusa ögon. Vänlig men lite trög.

Yngvesson, Elisabeth, 36. Gift med Tage. Tidigare gift med Elof Fiskare. Sliten grå kvinna med vackra ögon. Stillsam.

Yngvesson, Engla, 29. Gift med Farulf. Kort mullig kvinna med rödligt hår och ljusa ögon. Misstänksam och grälsjuk.

Yngvesson, Charlotta, 12. Dotter till Farulf och Engla. Tvilling med Gunilla.

Yngvesson, Gunilla, 12. Dotter till Farulf och Engla. Tvilling med Charlotta.

Yngvesson, Tage, 35. Bonde på Gökgården. Gift med Elisabeth. Far till Ulrik men inte Ebba. Ganska lång och bred man med ljust hår och blå ögon. Trygg och vänlig.

Yngvesson, Ulrik, 8. Son till Tage och Elisabeth.

Kulten

Det löpande arbetet

Kulten håller ständigt ett öga på ägget och försäkrar sig om att ingången förblir oupptäckt. Dessutom utförs vid varje nymåne vissa riter som skall försäkra äggets fortsatta hälsa och tillväxt.

Ägget tvättas under ritiska former med en ohelig substans tillredd på blod och örter (se händelse 12 och allmän info).

Eftersom ägget är kringflutet av vatten förgiftas detta då ägget tvättas. Vattnet som sedan rinner ner i grundvattnet, och även delvis i sjön via ån, förgiftar, och dödar fisk som flyter upp till ytan efter varje ritillfälle.

Vidare offras ett slaktdjur som "föda" åt ägget (ref). En gång per år (årsdagen av Gzmerathzus ankomst) utgörs offret av en levande människa, ett av kultisternas egna barn (dock ej Carolina Guhlin, eftersom hon är "defekt").

Familjen brukar sedan låta begrava en kista fylld med sten för att ingen skall fatta misstankar.

Ägget

Ägget ser ut som en halvt genomskinlig livmoder. Man kan se hur en fosterform pulserar och rör sig innanför det mjuka, grönaktiga skalet.

Ägget livnär sig genom en tjock navelsträng som liknar en väldig tentakel och som fäster sig vid det bundna, men levande offret. Sakta men säkert sugt blod, näring och liv ur kroppen till bara ett tomt skal återstår.

Om man hugger av navelsträngen svälter fostret sakta ihjäl.

Hugger man på ägget spricker det upp och ut rinner stinkande slem och en liten klump av tentakler och mjuka klor. Fostret gapar med flera munnar och vrider sig en stund innan det blir livlöst.

Kultplatsen

Det finns en mycket väl dold ingång till ett grottsystem i Orrberget. Gångarna har en gång varit kanaler där vatten runnit, men sättningar i berget har gjort att vattnet numera rinner ner i sprickor och stora delar är torrlagda.

Innanför öppningen slingrar en gång som efter ca 50 meter öppnar sig i ett större utrymme. Här håller kulten sina oheliga riter. Mitt på golvet står ett altare täckt med en svart duk fylld av broderier som får blodet att isas i ådrorna.

Längst en av grottornas väggar hänger fyra kåpor i rött och lika många masker. Maskerna är av trä med många både äckliga och fränstötande saker på.

I ett litet skåp bredvid dem finns olika burkar och flaskor med vedervärdiga avkok för äggets omvårdnad. I grottan finns också en påle, krönt av ett förtorkat människohuvud. Vid denna påle offras de varelser som behövs vid voodoo-riten.

Från ritkammaren går en smal gång som efter ytterligare tio meter leder fram till äggkammaren. Här inne rinner det vatten i en meterbred fåra i golvet. Vattnet försvinner sedan ner i sprickor vid rummets väggar.

Mitt i denna fåra ligger ägget som beskrivits ovan. Äggets navelsträng är "inpluggat" i en spädkalv som ligger med stirrande ögon och bundna fötter. Den är mycket mager och knappt levande.

Runt om i grottan ligger hoptorkade, mumifierade kroppar av både djur och barn. Stanken här inne är fruktansvärd.